ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριώ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Λεκὸκ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος σὲ λίγα λεπτά, ἂν μᾶς πῇς τὴν ἀλήθεια. Ποῦ ἦσουν τὴν νύκτα ποὺ διεπράχθη ἡ δολοφονία;

Ὁ Γκεσπὲν σιωποῦσε.

—Ἄκουσε, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ Λεκόκ, εἶμαι βέβαιος πῶς εἶσαι ἀθῶος. Εἶσαι ὅμως συγχρόνως καὶ ἀνόητος. Ἐννοεῖς σώνει καὶ καλὰ νὰ ψοφήσῃς στὴ φυλακή. Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ποῦ ἦσουν τὴ νύχτα αὐτή ;

Ὁ Γκεσπὲν τὸν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

Ὁ Λεκὸκ ἐξήγησε συμπληρωματικῶς στὸν Γκεσπὲν τὰ τῆς δολοφονίας καὶ πῶς ὁ κόμης ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ σ' αὐτήν.

Ὁ Γκεσπὲν ἀναγκάσθηκε κατόπιν αὐτοῦ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι πράγματι ὁ κόμης τὸν εἶχε στείλει στὸ Παρίσι νὰ συναντήσῃ κάποια γυναῖκα.

— Τί ἐπρόκειτο νὰ τῆς πῆτε, τί ἐντολὴ σᾶς εἶχε δώσει ; ρώτησεν ὁ Λεκόκ.

— Ἐπρόκειτο νὰ τῆς παραδώσω μερικὰ ἐργαλεῖα.

— Ἐργαλεῖα ;

— Ναί, μερικὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἀγόρασα προηγουμένως, ἐντολῇ τοῦ κόμητος, ἀπὸ κάποιο σιδηρουργεῖο.

— Ἐργαλεῖα ; Τί εἴδους ἦσαν ;

Ὁ Γκεσπὲν ἀνέφερεν ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἀγόρασε μὲ χρήματα τοῦ κόμητος.

Ὁ Λεκὸκ χαμογέλασε.

— Ὅλο καὶ ἐργαλεῖα διαρρηκτικά, ψιθύρισε. Ἀσφαλῶς ὁ κ. κόμης ἤθελε νὰ σ' ἐνοχοποιήσῃ τόσο τεχνικά, ὥστε νὰ πληρώσῃς μὲ τὸ κεφάλι σου τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράχθη.

Ὁ Γκεσπὲν ἄκουγε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις κατάπληκτος. Δὲν πίστευε στ' αὐτιά του.

— Καὶ γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ πῇς λέξι γιὰ ὅλα αὐτά ; τὸν ρώτησεν ὁ Λεκόκ.

— Εἶχα δώσει τὸν λόγο μου, κύριε, ψιθύρισεν ὁ Γκεσπέν.

— Εἶχες δώσει τὸν λόγο σου καὶ ἐπροτιμοῦσες νὰ πᾶς στὴ λαιμητόμο, παρὰ νὰ πῇς τὴν ἀλήθεια; Πολὺ στενοκέφαλος εἶσαι, μικρούλη μου !

— Ὁ κ. κόμης μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ πῶ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Φυσικά. Σοῦ τὸ συνέστησε αὐτὸ γιὰ νὰ πέσῃς πειὸ εὔκολα στὸ λάκκο ποὺ σοῦ ἄνοιξε. Εἶσαι ἄξιος τῆς τύχης σου. Γιὰ πές μου τώρα. Ποῦ βρῆκες τὴν κυρία στὴν ὁποία παρέδωσες τὰ ἐργαλεῖα. Τί εἴδους κυρία ἦταν αὐτή ;

Ὁ Γκεσπὲν περιέγραψε τὰ πάντα λεπτομερῶς. Ἡ γλῶσσα του ἔτοιχε πλέον.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Λεκόκ, πῶς ἡ κυρία αὐτὴ δὲν εἶνε παρὰ ἡ περίφημη φίλη τοῦ κόμητος, ἡ Ζενῆ Φάνς. Ποιὸς ξέρει. Ἴσως ὁ κόμης νὰ τῆς εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικό του. Μποροῦσε νὰ τὴν πληρώσῃ γενναῖα καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σιωπή της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐντολῇ τοῦ ἀνακριτοῦ ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο τοὺς δύο Βερτώ. Ὁ πατέρας Κουβαρντᾶς εἶχε ὕφος ἄγριο καὶ ἐρεθισμένο. Ὁ υἱὸς φαίνονταν ἀπελπισμένος. Ὅταν ἔμαθαν πῶς θὰ τοὺς ἄφηναν ἐλεύθερους ἔπεσεν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

— Ἄκου, Βερτώ, εἶπεν ὁ Λεκὸκ στὸν πατέρα Κουβαρντᾶ, βεβαιώνεις πῶς δὲν γνώρισες τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶδες τὰ ἐξημερώματα τῆς δολοφονίας νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπαυλι Τρεμορέλ;

— Τὸ ὁρκίζομαι, κύριε ἀστυνόμε.

— Εἶπες πῶς σοῦ φάνηκε σὰν τὸν κόμητα.

— Ναί, εἶχε τὸ ἀνάστημά του, ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν κόμητα. Μὰ ὅταν ἀντίκρυσα τὸ πρόσωπό του κατάλαβα πῶς γελάστηκα.

— Δὲν ἦταν ὁ κόμης ;

— Ἦταν κάποιος ποὺ εἶχε τὸ σῶμα τοῦ κόμητος καὶ τὰς κινήσεις του. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἦταν ξένο. Πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπα. Ὁ κόμης εἶχε γενειάδα...

— Ἐνῷ αὐτὸς ποὺ εἶδες ἦταν ἐντελῶς ξυρισμένος ;

— Ἀκριβῶς. Ἐξ ἄλλου ὁ κόμης εἶχε πλούσια καὶ καλοχτενισμένα μαλλιά, ἐνῷ αὐτὸς ποὺ εἶδα εἶχε σχεδὸν ξυρισμένο καὶ τὸ κεφάλι του ! Ἦταν ἄλλωστε νύχτα ἀκόμη καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσα καβάλλησε κι' ἔφυγε. Μοῦ ἔρριξε μόνον μιὰ ματιὰ, μιὰ ματιὰ τρόμου καὶ ὀργῆς μαζύ.

Ὁ Λεκὸκ δὲν εἶχε τίποτε περισσότερο νὰ ρωτήσῃ. Οἱ κρατούμενοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε νικηθῆ κατὰ κράτος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικόν. Δὲν ἔδειχνεν ἐν τούτοις τὴν στενοχωρίαν του. Διέταξε τοὺς ἀστυφύλακας νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ Ραβελὼ καὶ ἄφησε τὴν ὑπόθεσι στὰ χέρια τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ὅταν ὁ Λεκὸκ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ Πλαντᾶ ἤρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γι' ἀναχώρησι.

— Θὰ φύγετε σήμερα ; ρώτησεν ὁ εἰρηνοδίκης.

— Ναί, δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό.

— Δὲν θὰ δῆτε τὸν Δήμαρχο ;

— Ὄχι, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Νὰ τὸν δῆτε καὶ νὰ τὸν καθησυχάσετε. Νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κόρης του, νεκρᾶς ἢ ζώσης. Ἔχετε καμμιὰ φωτογραφία τῆς νέας ;

Ὁ Πλαντᾶς ἄνοιξε τὸ γραφεῖο του κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι μιὰ φωτογραφία ἐπιμελῶς διπλωμένη μὲ λεπτὸ χαρτί. Ἦταν ἡ Λωράνς, ἡ Λωράνς μ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς νεότητος καὶ τῆς ἐμορφιᾶς της, καθισμένη σὲ μιὰ πολτρόνα.

Τὰ χέρια τοῦ πάτερ Πλαντᾶ ἔτρεμαν καθὼς ἅπλωσε νὰ δώσῃ τὴν φωτογραφία στὸν Λεκόκ.

Ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε τί συνέβαινε τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν καρδιὰ τοῦ γέροντος εἰρηνοδίκου. Ναί, δέν ἀμφέβαλε καθόλου πειά. Ὁ Πλαντᾶς ἐλάτρευε τὴν κόρη τοῦ δημάρχου Κουρτοά !...

Ὁ Λεκὸκ ἐκύτταξε τὴν φωτογραφία προσεκτικά, καὶ τὴν ξανάδωσε στὸν Πλαντᾶ.

— Φίλε μου, εἶπε, μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχος. Θὰ εὕρω τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν κόρη. Θὰ τὴν εὕρω ζωντανήν, τὸ ἐλπίζω, τὸ προαισθάνομαι. Ἂν τὴν παρέσυρε ὁ κόμης στὴν καταστροφή, ἂν τὴν ἔπεισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα γι' αὐτόν, θὰ τὴν ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ καὶ θὰ τὴν ξαναδώσουμε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἀγαποῦν εἰλικρινῶς.

Ὁ Πλαντᾶς ἐστέναξε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Λεκόκ, σᾶς χαιρετῶ, σεβαστέ μου φίλε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰς περιποιήσεις, ἰδιαιτέρως δὲ γιὰ τὴν βοήθεια ποὺ μοῦ ἐδόσατε γιὰ τὴν διαφώτισι τοῦ μυστηρίου τῆς δολοφονίας Τρεμορέλ. Θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων, πάντοτε στὰς διαταγάς σας. Ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ κόμητος θὰ διεξαχθῇ πλέον στὸ Παρίσι. Σᾶς περιμένω λοιπὸν νὰ ἐκστρατεύσουμε μαζύ.

— Θέλετε νὰ ρθῶ στὸ Παρίσι ; ρώτησε μὲ συγκίνησι ὁ Πλαντᾶς.

— Γιατὶ ὄχι ; Ἴσως μάλιστα νὰ χρειασθῆτε, ποιὸς ξέρει...

— Δὲν θὰ σᾶς δυσκολέψω στὸ ἔργο σας ;

— Κἄθε ἄλλο. Θὰ μὲ βοηθήσετε καὶ πολὺ μάλιστα, ὅπως συνέβη κι' ἐδῶ. Λοιπόν ; Νὰ σᾶς περιμένω αὔριο ; Κανονίστε τὶς ὑποθέσεις σας κι' ἐλᾶτε.

— Θὰ ἔλθω ἀφοῦ μὲ καλεῖτε. Αὐτὴ εἶνε ἄλλωστε καὶ ἡ ἐπιθυμία μου.

Ὁ Λεκὸκ τοῦ ἔδωκε τὴν διεύθυνσί του, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἔφυγε.

Ὁ Πλαντᾶς ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ συναντήσῃ τὸν δήμαρχον Κοσρτοά. Ὁ Κουρτοὰ θρηνοῦσεν ἀκόμη τὸν θάνατον τῆς ἀγαπημένης του κόρης. Ὁ Πλαντᾶς προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Ποιὸς ξέρει, τοῦ εἶπεν. Ἴσως ἡ Λωράνς νὰ μὴν αὐτοκτόνησεν... Ἴσως νὰ μετενόησε τὴν τελευταία στιγμή... Ἴσως νὰ μὴν εἶχε τὴν δύναμι νὰ κάμῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Ὁ γηραιὸς εἰρηνοδίκης τοῦ ἔλεγεν ὅλα αὐτὰ ἐλπίζων πραγματικῶς, ὅτι θὰ ξανάβλεπε ζωντανὴ τὴν Λωράνς. Ὁ Κουρτοὰ ὅμως ποὺ ἀγνοοῦσε τὰ πάντα σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι Τρεμορέλ, ἀπάντησε στὰ λόγια του μ' ἕνα στεναγμό.

Ὁ Πλαντᾶς τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀπόλυσιν τῶν συλληφθέντων ὡς ἐνόχων τῆς δολοφονίας καὶ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Ραβελὼ, χωρὶς νὰ τοῦ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο. Θὰ ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Λεκὸκ γιὰ νὰ μιλήσῃ.

Μετέβη κατόπιν σπίτι του καὶ ἀναπαύθηκε. Ἦταν πραγματικῶς ἐξηντλημένος ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κόπους ἑνὸς ἡμερονυκτίου καὶ πλέον.

Τὴν ἑπομένην ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες στὴν οἰκονόμο του κι' ἐπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅταν ἔφθασε στὴν πρωτεύουσα τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Λεκόκ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔμενε σ' ἕνα δρόμο ἥσυχο, ὄχι καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὰ κέντρα.

(Ἀκολουθεῖ)